

terhed) . . . Ja, væsentlig forøget.“ Dette Udtryk „Munterhed“ dækker, som ærede Medlemmer vil erindre, at den højtærede Finansminister her paa Talerstolen brast i Latter over sine egne Ord. Den forekom ham saa komisk, denne Udtalelse, at Udsigterne for Toldlovens Gennemførelse var væsentlig forøget, at han brast i en virkelig hjertelig Latter, som smittede hele denne Forsamling. Det var virkelig ogsaa komisk. Og i Dag siger den højtærede Minister ogsaa, at der jo slet ikke er Tale om nogen Gennemførelse af Toldloven. Der er jo heller ikke siden den Dag, han sagde, at Udsigterne for dens Gennemførelse var væsentlig forøget, gjort det allermindste Forsøg paa at gøre noget som helst ved Toldloven.

Om Toldloven vil jeg gerne have Lov til endnu at sige, at hvad der foregaa vedrørende den, er i mange Henseender pudsig. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har i Dag sagt — siges det mig — her i en Tale, at jeg havde betegnet Bankdirektør Riis-Hansen som en tilfældig Bankdirektør Hr. Sørensen. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem Hr. Korsgaard har dette fra, thi det har jeg ikke gjort. Jeg nærer alt for megen Agtelse for Bankdirektør Riis-Hansens Dygtighed baade finansielt, økonomisk og paa det Omraade, der var Tale om ved den Lejlighed, til at ville betegne ham som saadan. Hvad jeg kritiserede, var ikke Bankdirektør Riis-Hansen, hvis Dygtighed jeg jo har haft særlig Lejlighed til at vurdere, eftersom han bl. a. paa min Anmodning overtog Formandsskabet i Den overordentlige Kommission, men det var Toldlovsudvalgets Formand, det ærede Medlem Hr. N. P. Jensens Forhandlinger udenfor Udvalget med ham. Hvad jeg fremførte i min Kritik, var, at hvis Bankdirektør Riis-Hansens Sagkundskab paa Toldomraadet maatte antages at være nyttig for det ene eller det andet Formaal, maatte disse Forhandlinger foregaa i og med Udvalget. Men nu er der senere foregaaet dette, at en skønne Dag kaldes pludselig Toldlovsudvalget sammen igen, og saa siger den ærede Formand for Toldlovsudvalget, at nu er det opgivet at gennemføre Toldloven i Aar, og derfor vil han anmode ærede Medlemmer om at indsende Ændringsforslag. Det maa siges at være en af de mærkeligste Begrundelser for at indkalde Ændringsforslag, at nu skulde der ikke gøres noget ved det, og derfor tilføjedes der ogsaa, at den højtærede Finansminister vilde jo saa have Lejlighed til i Sommerens Løb at overveje de Krav og Ønsker, der i saa Henseende kunde tænkes fremsat. Jeg tror nu ikke,

at nogen i Udvalget reflekterer paa denne Opfordring, men jeg vil gerne sige til den højtærede Finansminister, at hvis han skulde ønske at kende vore Ønsker med Hensyn til Ændringer i Toldloven og at vide, hvor vi mener, at de Principper, han gør sig til Talsmand for, ikke er tilstrækkelig klart udtrykt og hvor de Anskuelser, som f. Eks. den højtærede Landbrugsminister gør sig til Talsmand for, paa ingen Maade er efterkommet, saa er vi til Raadighed for ham, saa skal vi med Fornøjelse give ham Meddelelse derom i Sommerens Løb, naar han tager Arbejdet paa Toldloven op igen.

Den højtærede Finansminister gjorde en Række Bemærkninger om den finansielle Stilling, og det, som var Hovedsagen for ham, var at fremsætte Sagen som: Nu kommer det gode Aar eller i alt Fald det bedre Aar. Den højtærede Minister bestred ikke, at et Statslaan kunde blive nødvendigt, men han sagde, at Udsigterne til, at det kunde undgaa, var bedret. Men paa det bestemteste vilde han afværge, at han derigennem skulde have sagt, at det ikke kom — den højtærede Finansminister er efterhaanden i denne Periode af sin Ministervirksomhed blevet forsigtig —, og derefter gik han over til at udvikle, hvorledes Udsigterne for dette Aar tegnede. Han sagde da, vendt til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at Udsigterne til Balance var væsentlig bedre nu end i Fjor, og flere Gange kom han tilbage til dette samme, at nu i Aar tegnede Forholdene gunstigere end i Fjor. Dette sagde den højtærede Finansminister samtidig med, at han sagde, at han havde jo aldrig nogen Sinde bebudet, at Forholdene i de første Aar efter Krigen vilde blive gunstige i finansiell Henseende. Han havde tværtimod — og han sagde, det var et Udtryk, jeg selv havde fastholdt en Gang — sagt om Aaret 1922—23, at det vilde bringe næsten uudholdelige Vanskeligheder. Men for nu at vurdere den højtærede Finansministers Standpunkt til de forløbne Aar, er det ikke nok at se, hvad han har sagt om Aaret 1922—23, men jeg skal tillade mig at minde den højtærede Minister om, hvad han har sagt om Aarene 1919—20, 1920—21, 1921—22, alt sammen som Minister. Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til at oplæse nogle Citater, jeg skal gøre det saa kort som muligt. Den 18. Maj 1920 havde den højtærede Finansminister paa ny forelagt Tillægsbevillingsloven, der var vedtaget af hans Forgænger, og han skulde nu bebude, hvordan Stillingen var. Han sagde, at han først ved tredje Behandling kunde give en virkelig Oversigt over det sand-